04/07/2021

Η σωτήρια αυταπάρνηση στη χριστιανική ζωή

/ Γνώμες

Του π. Ιωάννου Γκιάφη, Θεολόγου- Πολιτικού Επιστήμονος

Όταν ένας άνθρωπος αφοσιώνεται σε έναν υψηλό σκοπό, αρνούμενος ακόμη και το ίδιο του το συμφέρον, χαρακτηρίζεται από την αυταπάρνηση. Για το καλό των άλλων ή για το καλό της πατρίδας του φθάνει στο σημείο να θυσιάζει και την ίδια του τη ζωή. Πόσο αλήθεια διδασκόμαστε από τα παραδείγματα των ηρώων της αρχαίας και της νεοελληνικής ιστορίας; Ένας Λεωνίδας στις Θερμοπύλες κι ένας Αθανάσιος Διάκος στην Αλαμάνα, επέδειξαν μεγάλο απόθεμα

αυταπάρνησης. Ούτε λεπτό δεν καιροσκόπησαν, αντιθέτως στη ζωή τους πάνω απ' όλα υπερίσχυσε το συμφέρον της πολυβασανισμένης πατρίδας τους, της Ελλάδας. Επομένως οι άνθρωποι της αυταπάρνησης στερούνται εκούσια το ατομικό τους όφελος, προκειμένου να εξυπηρετήσουν το κοινό καλό.

Όμως μπορεί να μας δημιουργηθεί η απορία τι σχέση υπάρχει μεταξύ της αυταπάρνησης και της Κυριακής της Β' Ματθαίου. Συναντούμε πουθενά στο ιερό ευαγγελικό ανάγνωσμα της Κυριακής την αυταπάρνηση; Και βεβαίως την θαυμάζουμε στους πρώτους μαθητές του Κυρίου μας. Ο ιερός ευαγγελιστής Ματθαίος μας μεταφέρει το περιστατικό της κλήσης από τον Διδάσκαλο Χριστό των πρώτων μαθητών Του. Ενώ ίσως περιμένει κανείς να τους επιλέξει μέσα από κάποιο συγκεντρωμένο πλήθος που προστρέχει να Τον ακούσει ή μέσα από μια συναγωγή, Αυτός μας εκπλήσσει. Επιλέγει να έχει δίπλα Του τέσσερις απλοϊκούς ψαράδες της θάλασσας της Γαλιλαίας. Στην αρχή προσκαλεί τα αδέλφια Σίμωνα και Ανδρέα και στη συνέχεια δυο άλλα αδέλφια, τους υιούς του Ζεβεδαίου, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη.

Τους μεν πρώτους τους πετυχαίνει την ώρα που έριχναν τα δίχτυα στη θάλασσα, τους δε δεύτερους τη στιγμή που επιδιόρθωναν τα δίχτυα τους. Διαφαίνεται πως ο Κύριος καλεί τέσσερις ανθρώπους αφοσιωμένους στην αλιευτική τέχνη τους και στον καθημερινό μόχθο. Δεν πρόκειται για οκνηρούς, αλλά για λίαν εργατικούς ανθρώπους. Ο Χριστός αποφασίζει να έχει πιστούς ακολούθους Του τέσσερις πτωχούς και αγράμματους, όχι πλούσιους, μορφωμένους και κάποιους έχοντες εξουσία. Επιβεβαιώνεται ο ευαγγελικός λόγος ότι: "Τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεὸς ἵνα τοὺς σοφοὺς καταισχύνῃ, καὶ τὰ ἀσθενῆ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεὸς ἵνα καταισχύνῃ τὰ ἰσχυρά"(Α' Κορινθ. α,27).

Στο κάλεσμα του Κυρίου οι τέσσερις αυτοί αλιείς ανταποκρίνονται θετικά. Στο "δεύτε οπίσω μου", αφήνουν τα δίκτυα, εγκαταλείπουν την εργασία τους και σπεύδουν κοντά Του. Αμέσως προθυμοποιούνται να αφήσουν πίσω τους οικογένειες, υποχρεώσεις και οποιαδήποτε βιοτική μέριμνα, με σκοπό να γίνουν μαθητές του Σωτήρος Χριστού. Οι δεύτεροι μάλιστα, Ιάκωβος και Ιωάννης, δεν διστάζουν να εγκαταλείψουν τον ίδιο τους τον πατέρα. Ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος θα γράψει χαρακτηριστικά: "Για κοιτάξτε την πίστη και την υπακοή τους, αν και στη μέση της εργασίας τους, άκουσαν το κέλευσμα του Υιού του Θεού. Δεν σκέφτηκαν πρώτον να γυρίσουν πίσω στα σπίτια τους να αποχαιρετήσουν τους οικείους τους, αλλά τα άφησαν κατευθείαν όλα." Ιδού λοιπόν η αυταπάρνηση τους, η θυσία του προσωπικού συμφέροντός τους, όταν ξεγράφουν

μια για πάντα την αλιεία των ψαριών για να επιδοθούν πλέον στην αλιεία ψυχών αθάνατων.
Το γνήσιο χριστιανικό ήθος είναι σύμφυτο με την αυτοθυσία. Ο ίδιος ο Χριστός τόνισε: “Εἴ τις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθείτω μοι” (Ματθ. ιστ’,24). Μήπως ο ίδιος ο Κύριος μας με το εκούσιο Πάθος Του και την σταύρωσή Του στον Γολγοθά, δεν μας διδάσκει την αυτοθυσία; Μήπως οι άγιοι Απόστολοι δεν απαρνήθηκαν τον ίδιο τους τον εαυτό, ακολουθώντας το παράδειγμα του Διδασκάλου τους; Θυσίασαν τα πάντα για τη δόξα του αληθινού Θεού και τον ευαγγελισμό των συνανθρώπων τους. Άφησαν τα δίχτυα των ιχθύων και έλαβαν τα “πνευματικά δίχτυα του Αγίου Πνεύματος”, με σκοπό την επίτευξη της λύτρωσης του ανθρωπίνου γένους. Μήπως οι αναρίθμητοι άγιοι της Εκκλησίας μας δεν θυσίασαν κάθε κοσμική δόξα και διάκριση και προτίμησαν την “στενή και τεθλιμμένη” οδό του Κυρίου, ” την απάγουσα” στην Βασιλεία των Ουρανών; Αλλά και οι σύγχρονοι ιεραπόστολοι της Αφρικής, της Ασίας και γενικά της οικουμένης, δεν θυσιάζονται υπέρ της διάδοσης της ευαγγελικής αλήθειας σε χώρες όπου κυριαρχεί το αθεϊστικό και ειδωλολατρικό σκοτάδι; Ο χριστιανισμός λοιπόν εμπεριέχει ως γνώρισμα την αληθινή θυσία.

Κι εδώ τίθεται το μεγάλο διακύβευμα: Εμείς σήμερα ανταποκρινόμαστε με θερμότητα, ζήλο και αυταπάρνηση στην εκκλησιαστική ζωή; Από τη στιγμή που κάποιος εγκεντρίζεται στο σώμα της Εκκλησίας μας, είναι καλεσμένος να μετέχει στο σχέδιο της Θείας Οικονομίας. Ο Χριστός δεν μας καλεί να εγκαταλείψουμε τον κοινωνικό, επαγγελματικό ή ακόμη και τον οικογενειακό μας βίο. Μας απευθύνει το κάλεσμα να αφιερώνουμε χρόνο και σε Αυτόν. Μέσα στον καθημερινό άπλετο χρόνο μας, να μην Τον ξεχνούμε. Η κάθε “Κυριακάτικη Θεία Λειτουργία” είναι ένα προσκλητήριο μετοχής μας στην “επουράνια Τράπεζα του Χριστού”. Εμείς άραγε αφήνουμε τον “κυριακάτικο ύπνο” ή κάποιες “κυριακάτικες εκδρομές” για να γευθούμε την τιμή που μας γίνεται στην ενοριακή σύναξη; Η “Θεία Λειτουργία” δεν γίνεται για τους ιερείς και όσους βοηθούν στην επιτέλεσή της, αλλά για τον λαό του Θεού. Επίσης, θυσιάζουμε λίγο χρόνο για μελέτη της Αγίας Γραφής ή κάποιου ψυχωφελούς πνευματικού βιβλίου; Ή μήπως μένουμε δυστυχώς προσκολλημένοι στην παθογένεια της σημερινής τηλεοπτικής ή διαδικτυακής ειδησεογραφίας; Επιπλέον προθυμοποιούμαστε να συμμετέχουμε σε έργα αγάπης και προσφοράς; Ή μήπως πέραν από τον “εαυτούλη” μας, δεν μπορούμε να ενδιαφερθούμε για κανέναν άλλον; Ο δρόμος της αυτοθυσίας είναι ο δρόμος της ελευθερίας από τα πάθη μας και έχει ως τελικό προορισμό τον Ουρανό.

Έλεγε ο άγιος γέροντας Παίσιος: ” Αν ζητούμε κάτι από τον Θεό, χωρίς να θυσιάζουμε και κάτι, δεν έχει αξία. Η πραγματική θυσία δεν είναι για τον εαυτό

σου, αλλά για τον “άλλον”. Άλλος δεν τρώει γλυκά, για να βοηθήσει ο Χριστός όσους πάσχουν από ζάχαρο, ή δεν κοιμάται, για να δώσει λίγο ύπνο ο Χριστός σ’ αυτούς που πάσχουν από αϋπνίες. Έτσι συγγενεύει ο άνθρωπος με τον Θεό. Τότε ο Θεός δίνει την Χάρη Του.” Αποκτώντας λοιπόν αυταπάρνηση, κερδίζουμε την είσοδο μας στην επουράνια Βασιλεία του Θεού. Γένοιτο!